
MÜZEYYENİM'Sİ
UĞUR AYDEMİR
"Her zaman roman yazarken birilerini yarım bırakıyordum, ilk defa bir roman yazarken yarım kaldım..."
tilki kitap

tilki
Kitap

roman
MÜZEYYENİM'sİ
UĞUR AYDEMİR
ISBN 978-975-2470-74-3
1.Basım, İstanbul, Mart 2018
Genel Seri:184 Roman Serisi:21

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası:28740

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Aysen Çoluk
Kapak Tasarımı: Kamer Su
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Depoprint/ İstanbul

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

MÜZEYYENİM'sİ

uğur aydemir

Her zaman roman yazarken birilerini yarım bırakıyordum, ilk defa bir roman yazarken yarım kaldım...

...

- Seni çok seviyorum biliyor musun?

- Biliyorum ve ben de seni çok seviyorum.

- İplerin benim elimde diye mi, yoksa gerçekten seviyor musun beni?

- Aslında ben senim!

- Nasıl yani?

- Sende biliyorsun ama nedense devam ediyorsun bu oyuna!

- Dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum!

- Beni sen konuşturuyorsun, nasıl anlamazsın ki?

- Beni sevmiyor musun yani?

- Çok seviyorum.

- Eee?

- Ama...

- Ama, ne?

- Cevap verecek olan sensin, biliyorsun.

- Hiçbir amanın cevabı yok ki bende.

- Ama bunun var!

- Ne demek istiyorsun sen?

- Sen sadece duymak istediklerini söyletiyorsun bana, farkında değil misin?

- Ama...

- Bak, kendi sorularına bile cevap veremiyorsun!

- Ama...

- Kendi cümlelerini bile tamamlayamıyorsun ve benden bunları yapmamı istiyorsun, çok saçma!

- Böyle konuşma lütfen!

- Beni sen konuşturuyorsun, aslında ben senim!

- Peki, beni seviyor musun?

- Her şeyden daha çok seviyorum.

- Ben de seni çok seviyorum.

- Fark ettin mi?

- Neyi?

- Yine duymak istediğin cevabı verdirdin bana.

- Sen beni sevmiyor musun yani?

- ...

- Konuş benimle!

- Benim konuşup konuşmamam sana bağlı, unutma!

- Ama...

AMA

...

CUMARTESİ / 17.45

...

Ağça, o dağınık evi toplamaya çalışıyordu ve bir yandan yemek yapıyordu. Ev o kadar dağınıktı ki Ağça, evi toplarken terlemişti. Evin sahibi ise her zamanki gibi yatıyordu, geceden sabaha kadar yazıp sabahtan akşama kadar uyuyan biridir kendileri. Ağça uzun süren bir savaş sonrası evi toplayıp yemek masasını hazırlamaya başladı. Yazar beyimiz nihayet uyandı, masada duran sigarasını alıp yaktı hemen. Huyudur, uyanır uyanmaz sigara yakar ve sadece yazdığı kitapların sonunu okurdu, sigarasına yazdığı cümleler eşlik ederdi ve sesli bir şekilde okumaya başladı yine:

YAZAR

- Bu hikayede yazar benim ama sonuna ben karar veremiyorum, sonunu ben yazamıyorum. Belki de hikayenin başkarakterleri istemiyorlardır benim istediğim sonu, belki de ben göremiyorumdur bu hikayenin sonunu. Ve belki de bu hikayeye hiç başlayamamışımdır. Belki, belki, belki...

Ağça, duyup seslendi salondan.

AĞÇA

- Belki yazar beyimiz yatağından kalkıp yemek yemek ister diye masa hazırladım ama belki de gelmez. Belki, belki, belki...

YAZAR

- Sen burada mıydın?

AĞÇA
- Fark etmemene şaşırmadım!

YAZAR
- Neden?

AĞÇA
- Alışkınım.

YAZAR
- Anlayamıyorum seni.

AĞÇA
- Biliyorum, neyse ki ben seni anlayabiliyorum.

YAZAR
- Gergin misin sen?

AĞÇA
- Değilim, hadi gel de yemek yiyelim!

YAZAR
- Aç değilim ki ben.

AĞÇA

- Yemeyecek misin?

YAZAR

- Eline sağlık ama aç değilim, ye sen!

AĞÇA

- Peki, acıkırsan dolaptan alıp ısıtır, yersin!

YAZAR

- Tamam, sağ ol!

Ağça, masadan bir lokma bile almadan masayı toplayıp dolaba koydu, üzülmüştü biraz.

AĞÇA

- Ben çıkıyorum yazar bey.

YAZAR

- Tamamdır, dikkat et kendine!

AĞÇA

- Ederim, sen de dikkat et!

YAZAR

- Eyvallah!

Ağça, biraz kırgın biraz üzgün bir şekilde evden dışarıya çıktı, yüzünü bile görememişti haliyle üzülmüştü. Yazar, çekmeceden bir tane vesikalık fotoğraf çıkardı, fotoğrafta bir kadın vardı, yırtıp attı fotoğrafı. Yazdığı üç tane kitap vardı ve bu kitapların türü aşktı. Önce kendisine bir kadın seçerdi daha sonra yaşadıklarını hikayeye uyarlayıp yazardı, bu fotoğraftaki kadın ise son yazdığı kitaptaki kahramandı. Bunu yaparken hiç kullanma isteğiyle yapmak istemiyordu aslında, önce karşısındaki kadının amacını öğreniyordu, gerçekten sevmediğini öğrenince hikaye çıkartıyordu. Yazarı hiçbir kadın gerçekten çok sevmemişti, biri vardı ama o da onun imkansızı gibi bir şeydi, yazar da böyle bir yola başvurmuştu. Yazarın sadece iki arkadaşı vardı; biri Ağça, diğeri kalemdi. Ağça onu çok iyi anlayan ve ona sürekli yardımcı olan, kalem ise yazarın anlatmak istediklerini süslü kelimelerle kağıda döken dostuydu. Bir arkadaşım bu yazar için ''kendi hikayesini tamamlamak için başkalarını yarım bırakıyor" derdi. Haklıydı ama her yarım bıraktığı kişide bir parçası kalıyordu bence, her hikayeye bir parçası eksilerek başlıyordu bir kere. Yazar, günlerini uyuyarak gecelerini ise yazarak geçiriyordu, pek aktivitesi yoktu, ona iyi gelen sadece Ağça'ydı. Ağça'nın dostluğu ve ona olan ilgisiydi. Ağça, onun dostluğunu değil de ondan daha başka türlü bir ilgi istiyordu, yazar fakındaydı ama onu cidden bir arkadaş olarak benimsemişti. Ağça, her şeye rağmen onun yanında oluyordu, ne fedakarlık ama...

MÜZEYYENİM'sİ

- Belki hikaye tamamlanır?
- Belki de artık yazar yazmayı bırakmıştır?
- Yeniden yazdırmak istersem?
- Artık o kalem o kağıda değmek ister mi ki?
- Belki de ikisi de çok yorgundur?
- Onları yoran yazar mıydı, yoksa başkarakter mi?
- Başkarakter ve yazarın sabırsızlığı!
-Bir hikayenin yavaş yazılması daha iyi değil mi, tadını çıkara çıkara?
- Yazdığı hikayede acı çekiyorsa, acıyı da sonuna kadar yaşamışsa?
- O hikayeyi yazmayı niye bırakmıyor o zaman?
- Çünkü daha önce başkarakterden bu lafı duymamıştı!
- Belki de yeni hikayeye başlaması lazımdır?
- Belki de yazar yazmayı bırakmıştır?
- Yazar çok yorgun, farkındayım ve hak veriyorum.
- Belki de yazar bu hikayeyi çoktan çöpe atmıştır, boş ver!

"Sevgilerimiz bile gaddarca değil mi? Sadece bizimle mutlu olsun isteriz hep, onun mutluluğu ile mutlu olamayız değil mi? Lan bir kerede o gülsün o mutlu olsunda kiminle oluyorsa olsun dedik mi?"

"Günlerce böyle sürdü bu ve günlerce yazar konuşmayıp sadece yazdı, belkide konuşamadıklarını yazdı belkide hiç yazılmayanları konuşturdu baş karakterlerde.."

UĞUR AYDEMİR

9 789752 470743